

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 95.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939874080/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Første Capitel

Ind i de lyse Stuer
Ret vemodig han seer,
Hvor, ved sin Arnes Luer
Husalfen sidder og leet.

Men han vandrer allene –
Christian Winther.

Efter to Aars Fraværelse saae Viggo Aagesen igjen sit Fædrelands Kyst, men hans alvorlige og tankefulde Blik udtrykte ingen Følelse ved Gjensynet. Først da en ung Pige, der stod ved Siden af ham, med det henrykte Udbrud: »see, see Langelinie!» slog Hænderne sammen af Glæde, fæstede hans mørke Øine sig med synlig Bevægelse paa hendes smukke, glædestraalende Ansigt, og derefter paa ethvert Punkt, hun i sin barnlige Iver hilste ved Navn, som om det var lutter gode Venner der vare tilstede for at modtage hende.

»Hvor det er lykkeligt at kunne nærme sig sit Fædreland med Glæde,« tænkte Viggo. »Jeg kan see paa denne unge Piges Ansigt, hvormange kjære Erindringer der knytte sig til dette Land, hvor hun har sit Hjem – see, nu faaar hun Øie paa en gammel Dame, der staaer paa Toldboden og vifter til hende med sit Tørklæde! det er vist hendes Modet. – At ventes, modtages, føres i Triumph tilbage til de gamle Forhold, de første Venner – det er Hjemkomst! – Men jeg, som kun vender tilbage til de samme Misforhold, jeg forlod, som ventes med Uro og venter mig Ubehageligheder – jeg føler klart i dette Øieblik, at jeg kommer som en Fremmed til mit Fædreland, og vistnok aldrig vil kunne føle mig hjemme her. Eet Baand binder mig endnu til mit Fødested, et helligt Ansvar har ført mig tilbage til dette pinlige Forhold – er jeg beroliget med Hensyn til Minona, veed jeg hende iblandt Omgivelser der ere passende og sikre for en ung Pige – og hvori hun selv føler sig tilfreds – saa

kan jeg med god Samvittighed for bestandigt vende Danmark Ryggen, og reise tilbage til det eneste Menneske, der nu savner mig, og med Glæde vil see mig igjen!» – Fordybet i Tanker af denne triste Natur, fulgte Viggo de øvrige Passagerer, der vare i Begreb med at forlade Skibet, og kjørte i største Hast til et af Byens Hoteller, hvor han vilde logere under sit Ophold i Kjøbenhavn, hvilket han havde besluttet at forkorte saameget som Omstændighederne vilde tillade det.

Viggos Barndomshistorie er fortalt med faa Ord, og indeholder med al sin sørgelige Sandhed intet Nyt for Folk, der kjende Livet. Hans Forældre passede ikke for hinanden: en flygtig Forelskelse havde forledet hans Fader til, allerede i sine Studenteraar at forlove sig med en ret smuk, men ubetydelig Pige, der modtog hans Tilbud med Henrykkelse, fordi dette Fririe var den første store Begivenhed, der afbrød hendes kjedsommelige Livs Ensformighed. At blive gift, hvilket i hendes Tanker gestaltede sig saaledes: »Selv at holde Pige og gjøre Selskaber i mit eget Huus, istedetfor at gaae herhjemme og opvarte den gnavne syge Kone (hendes Moder). – Tage paa Bal med min Mand, eller i Theatret, hvor han henter mig, istedetfor at sidde om Aftenen og læse høit for den Syge! – Have vist at klæde mig for – foruden hvad jeg lægger til af Huusholdningspengene og tigger af min Mand – istedetfor at jeg nu har Vrovl og Besvær hvergang jeg trænger til et Par nye Sko!» – at blive gift, var Maalet for alle hendes Ønsker; og idet hun med en Snildhed, som er indskrænkede Characterer egen, underlagde sin heftige Længsel efter en hurtig Forening ganske andre Motiver naar hun underhandlede med sin Forlovede, afvæbnede hun hans Uvillie over en saa ukvindelig Paatrængenhed, ved den naive Aabenhjerughed, hvormed hun afslørede ham en Følelse, som han ansaae for sand og naturlig. Aagesen nænnede ikke at saare hende ved at vise hvorledes hans Kjærlighed havde vejet Pladsen for Medlidenhed. »Jeg maa jo dog holde Ord!» tænkte han med fortvivlet Resignation. – Hvor tidt er ikke det prosaiske Ordsprog: »Hvad drukken Mand gjør, skal ædru Mand forsvare!» anvendeligt